

Sygn. akt IV CSK 469/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
w W.

przeciwko B. P. i M. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 listopada 2019 r. Sąd Apelacyjny w [...]. m.in. oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 15 czerwca 2018 r., którym utrzymano w mocy wydany przez ten Sąd przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwani wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na istnienie zagadnień prawnych dotyczących oceny tego, czy i w jakim zakresie

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. jest władna ustalać szczegółowe cele, na które przeznaczane są środki pomocowe, ponad cele ustanowione w Rozporządzeniu Rady (WE) nr 1257/1999 oraz czy zasada swobody umów określona w art. 353¹ k.p.c. ulega ograniczeniu przy interpretacji umów o dofinansowanie opartych o przepisy ww. rozporządzenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Formułując przedstawione na wstępie zagadnienia prawne skarżący nie wykazali istnienia okoliczności, które wskazywałyby na potrzebę rozstrzygnięcia poważnych wątpliwości w stosowaniu lub wykładni prawa. Odczytanie rzeczywistych intencji skarżących uniemożliwiało dodatkowo brak stosownego wyводу prawnego, który przekonywałby o tym, że wskazane przez nich kwestie mają znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W szczególności pozwani abstrahują od faktu, że stosownie do art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z 17 maja 1999 r. jednym z celów wsparcia inwestycji w gospodarstwach rolnych jest poprawa warunków utrzymania zwierząt. Odpowiada on celowi łączącej strony umowy, wobec czego trudno mówić w niniejszej sprawie o jakichkolwiek szczegółowych celach, które miałyby jednostronnie określać powód, a które wykraczałyby ponad cele wskazane w wymienionym rozporządzeniu. Nie można również uznać, aby w sprawie występowały wątpliwości w interpretacji prawa, w tym dotyczące zakresu zastosowania zasady swobody zawierania umów. Drugie z powołanych pytań jest przy tym zbyt ogólne, aby możliwe było precyzyjne zakreślenie w jego ramach konkretnego problemu prawnego, który wymagałby rozstrzygnięcia.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Kwota zwrotu kosztów jest równa wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Od kosztów postępowania nie zasądzono żądanych odsetek, gdyż zgodnie z art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, art. 98 § 1¹ k.p.c., przewidujący możliwość żądania takich odsetek, stosuje się w postępowaniach wszczętych po dniu wejścia w życie wskazanej ustawy, tj. po 7 listopada 2019 r. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało zaś wszczęte wniesieniem powództwa w dniu 5 września 2016 r.

jw